

РЕШЕНИЕ

№ 6042

гр. София, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 27.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3959** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и във вр. с чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба от П. А. В., против Решение № 812104-126/03.04.2023г., издадено от директора на дирекция „Правно-нормативна дейност“ в Министерството на вътрешните работи в частта по т.1, 3, 6, 7, 9, 11, 12.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на издадения индивидуален административен акт и се иска неговата отмяна като такъв. Претендира разноски.

Ответникът – директор на дирекция „Правно-нормативна дейност“ в Министерството на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с която да я отхвърли. Претендира разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.

След като се запозна с приложените и приети по делото писмени доказателства, съдът прие следното от фактическа страна:

Със Заявление с вх.№ 812104-90/10.03.2023г., оспорващата страна е поискала достъп до обществена информация по следните въпроси :

1. Какъв е броят на физическите лица, които към днешна дата са определени като „лица представляващи интерес“ /ЛПИ/ по смисъла на Методическите указания за организация на дейността на полицейските органи по определяне, категоризиране и наблюдение на лица, представляващи интерес?

2. Кое е правното основание по см. на чл.5, ал.1 и 5 от Инструкция № 81213-1280/07.10.2021г. за реда за обработване на лични данни в МВР?
3. От тези ЛПИ, колко попадат в първа група по сл. на чл.5, ал.1, т.1 от Указанията, колко във втора /т.2/ и колко в трета /т.3/?
4. Определени ли са срокове за съхранение на личните данни на ЛПИ? Спазването на тези срокове гарантирано ли е с установени срокове за изтриване на данните или за периодичен преглед на необходимостта от по-нататъшното им съхранение?
5. Автоматично ли се изтриват данните на ЛПИ след изтичане на срока за съхранение?
6. Колко проверки на необходимостта от по-нататъшно съхранение са били извършени за периода 01.01.2020г. до днес и по колко от тях е взето мотивирано решение за продължаване на сока за съхранение?
7. Спрямо колко ЛПИ към днешна дата се прилага явно /специфично/ наблюдение по чл.7, ал.2 от Указанията?
8. Спрямо колко ЛПИ към днешна дата се прилага негласно /дискретно/ наблюдение по чл.7, ал.3 от Указанията?
9. Уведомяват ли се ЛПИ за обработването на личните им данни по реда на Указанията /пр. след отпадане на необходимостта от това/? По какъв ред се извършва уведомяването, в случай че се извършва такова?
10. Извършва ли се оценка на въздействието върху защитата на личните данни и/или предварителна консултация с КЗЛД?
11. Изготвен ли е документ за защита на личните данни?
12. Предоставят ли се данните на други администратори, както и на други държавни или международни организации За какви цели?

С оспореното решение ответникът е отказал предоставянето на искана информация по оспорените точки, мотивирайки се, че същата попада в приложното поле на понятието „служебна тайна“ съгласно заповед № 81213-878/27.07.2015г., изм. и доп.със заповед № 81213-1433/21.11.2017г. на министъра на вътрешните работи.

При така установената фактическа обстановка и като взе предвид становищата на страните, съдът прави своите правни изводи:

Жалбата е ДОПУСТИМА. Подадена е от лице с правен интерес да оспорва, в законоустановения срок преклузивен срок, насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Настоящият състав приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, при спазване на предвидената от закона форма, спазвайки изричните разпоредби на чл.28, ал.2 - изискваща писмено уведомяване на заявителя за взетото решение, чл.38 и чл.39 - въвеждащи изисквания за форма и съдържание на административното решение, връчване на решението за отказ за предоставяне достъп до обществена информация като около тези въпроси няма спор между страните.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващите и да са препятствали правото им адекватно да я организират. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушението, при наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание.

Постановеният административен акт обаче, с който е отказан достъп до обществена информация е постановен в нарушение на материалноправните норми на ЗДОИ.

В чл. 2, ал.1 ЗДОИ, законодателят е дал легална дефиниция на понятието обществена информация. Една информация е обществена, когато са налице две визирани в правната норма кумулативни изисквания - да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Не е налице легално определение на понятието обществен живот, но то е с достатъчно ясно съдържание - живота на обществото като група хора. С оглед на това всяка информация, която е свързана с живота на обществото като група хора има характер на обществена информация. Но за да е налице обществена информация е необходимо не само информацията да е свързана с живота на група хора, но и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект. Тоест, информацията трябва да е обвързана с правомощията и дейността на органа, защото само тогава тя би могла да притежава исканата от закона специална цел. Второто условие за предоставяне на достъп до обществена информация е въведено с изискването по чл.4, ал.1 ЗДОИ, в който е посочено, че законът се прилага, когато в друг закон не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на обществена информация. В конкретния случай такъв друг ред се съдържа в АПК, в който урежда правото на достъп до информация в административното производство като основен принцип на кодекса (чл.12, ал.2). Следва да се посочи, че това е един от правните способности за упражняване на конституционното право на достъп до информация. ЗДОИ е един от правно регламентирани способности за упражняване на конституционното право на информация. Възможността за изпълнение на този ред се определя от качеството на страна в административното производство и връзката на исканата информация с конкретното производство

Не се спори също така, че ответникът се явява „задължен субект“ по смисъла на чл.3, ал.1, пр.3 от ЗДОИ като орган на изпълнителната власт в общината. За него е регламентирано задължение при поискване да предостави информация, която е създадена в кръга на неговата компетентност и е налична. Според чл.37, ал.1, т.1 от ЗДОИ основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато: исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2. Както бе споменато по-горе, в оспорваното решение е посочено, че дейностите по определяне, категоризация и наблюдение на ЛПИ, в какъвто смисъл са заявените искания и по които е постановен процесният отказ, попадат в категорията „служебна тайна“. Легалното определение за служебна тайна е дадено в чл. 26, ал. 1 от ЗЗКИ: Служебна тайна е информацията, създавана или съхранявана от държавните органи или органите на местното самоуправление, която не е държавна тайна, нерегламентираният достъп до която би се отразил неблагоприятно на интересите на държавата или би увредил друг правнозащитен интерес. Алинеи 2 и 3 от същия член дават правомощия на ръководителя на съответната структура да определи списък на информацията, които представляват служебна тайна. По делото не са представени никакви доказателства за определяне на актовете и действията, свързани с ЛПИ като „служебна тайна“, освен посочване на заповед № 81213-878/27.07.2015г., изм. и доп. със заповед № 81213-1433/21.11.2017г. на министъра на вътрешните работи. Тези мотиви не намират опора в закона и не може да служат като основание да се откаже

достъпът до исканата информация. Тук следва да се отбележи, че тези заповеди датират от 2015г.-2017г., а съгласно чл.34, ал.1 от ЗЗКИ за защита на класифицираната информация се определят срокове, считани от датата на създаването ѝ, като според т.4 за информация, класифицирана като служебна тайна - 6 месеца. Нещо повече, съгласно ал.3 от същата разпоредба, след изтичане на сроковете по ал. 1 и 2 нивото на класификация се премахва и достъпът до тази информация се осъществява по реда на Закона за достъп до обществена информация.

По изложените съображения, съдът приема, че подадената жалба е основателна и доказана по своето правно основание и следва да бъде уважена, а оспореното решение отменено, като издадено в противоречие с материалния закон и неговата цел /чл. 146 т.4 и т.5 от АПК/. На основание чл. 41, ал. 1 от ЗДОИ административният орган дължи ново произнасяне по заявлението, като следва да бъде спазен срокът по чл. 28, ал. 1 от ЗДОИ.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на оспорващия сторените по делото разноски в размер на 10 лв. Държавна такса, своевременно поискани с жалбата.

От процесуалния представител на жалбоподателя е заявено искане за определяне на възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 ЗА, като по делото е представено пълномощно /л. 8 от делото/, легитимиращо адв. Ю. Л. Д. с представителна власт, а направеното искане е своевременно. В представения договор за правна защита и съдействие е посочено основание по чл.38 ЗА за оказване на безплатна правна помощ, което обстоятелство обуславя извода, че се дължи присъждане на адвокатско възнаграждение по този ред. Съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в приложимата ѝ предходна редакция, действала към момента на сключване на горепосочения договор, минималният размер на адвокатското възнаграждение възлиза на 500 лв., което следва да се присъди на процесуалния представител на жалбоподателя.

Водим от горното и на основание чл.146, т.4 и т.5 и чл.173, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ Решение № 812104-126/03.04.2023г., издадено от директора на дирекция „Правно-нормативна дейност“ в Министерството на вътрешните работи в частта по т.1, 3, 6, 7, 9, 11, 12..

ВРЪЩА преписката за ново произнасяне по въпрос № 8 от заявлението от директора на Дирекция "Правно-нормативна дейност" на Министерство на вътрешните работи, при съобразяване указанията по тълкуване и прилагане на закона в 14-дневен срок от уведомяването.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на П. А. В., ЕГН [ЕГН], сумата от 10 лв., представляваща разноски по делото за държавна такса.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на адв. Ю. Л. Д., вписан в регистъра на САК с личен № [ЕГН], на основание чл. 38, ал. 2 вр. чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА сумата от 500 лв., представляваща адвокатско възнаграждение по делото.

Решението е окончателно.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ: